

kunne knyttes, de Tanker, der kunne udveksles, altsaa Ting, som ikke kunne kontrolleres, og som ikke kunne og bør komme frem. Og saa mener jeg, det er noget overflødigt og ogsaa ødselt, naar vi alle have faaet tilsendt et fint udstyret Værk med alle disse officielle Taler. Ganske ærlig talt, der kunde ikke være holdt andre Taler. De have gjort det, saa godt de kunde, holdt Taler om „gloire“ og „store Nationer“ og „Fred“ og „det lille og det store Land“ — alt det, som saadan siges i den officielle Humbug, som vi nu en Gang skulle igennem. Men at udgive et trykt Værk, elegant udstyret, er ikke Papiret værd, og heller ikke de Medlemmer, der have været med, staa sig ved det. I Virkeligheden kom en Dame, jeg viste det til, med en god Bemærkning: „Hvor er Menuen?“ sagde hun, — „saa havde der dog været noget, man kunde have lært noget af“. Jeg tror, der er et Arbejde gjort ved dette Møde, og at dette Arbejde kan bære Frugt, men dette Udbytte kan ikke kontrolleres og berettes i den fine Bog. Jeg tror ærlig talt, at en kort Beretning ganske som en Udvalgsberetning i Rigsdagstidenden vilde have svaret bedre til Formaalet. Det skulde da være for at give os den udmærkede Tale, det yngste Medlem for Aarhus havde den Ære at holde dernede, hvor han talte om disse franske Mennesker, hvis Overklasse var tyrannisk, og Underklasserne, der vare raa, og Kvinderne, der vare — var det ikke Bæ-Piger — i alt Fald ikke lig vore nordiske. Det er maaske ønskeligt, at det skal frem, jeg vil sige for det ærede Medlems Skyld, at jeg er glad ved . . .

Formanden: Jeg maa dog sige, at naar det ærede Medlem ikke synes om Bogen og ikke har Brug for den, saa vil jeg tilraade det ærede Medlem at lægge den ganske roligt til Side.

Birek: Formandens Ønske vil altid være en Befaling for mig. Jeg har kun ønsket at udtale, at jeg mente, denne Bog overhovedet ikke skulde være udgivet.

Jeg vender mig saa til Udenrigsministeriet, hvor Udgifterne ere gaaede ned med 75,000 Kr. Under dette Ministerium vil jeg først og fremmest sige Tak til den højtærede Udenrigsminister for, at Konsulatsberetningerne ere spredte, saa at man kan faa fat paa dem. Og dernæst vil jeg gerne bede den højtærede Udenrigsminister rette sig efter det Ønske, som Hr. P. G. C. Jensen, Landstingets højtærede Ordfører, ud-

talte i det andet Ting, at Ministeren stiller os en Beretning om vore Gesandters Virksomhed, om ikke til Tingenes Plenum, saa i alt Fald til Finansudvalgene. Thi om denne Virksomhed er der ofte megen Tvivl, og mange Medlemmer ønske at vide, hvorvidt man bør foretrække at sende en Generalkonsul i Stedet for en Gesandt til en eller anden Post; det vilde derfor være yderst ønskeligt, om vi kunde faa en saadan Beretning om, hvad vore Gesandter foretage sig. Jeg skal i denne Sammenhæng give min Tilslutning til den Tanke, der blev rejst saa godt i Gaar af det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) om Danmarks Repræsentation i Østen, og jeg skal i samme Sammenhæng henstille til den højtærede Udenrigsminister at overveje, om det Tidspunkt ikke snart maa komme — og jeg mener, det netop nu er det psykologiske Tidspunkt — hvor vi maa have en Konsularrepræsentation i Göteborg. Generalkonsulen der, Dr. Heckscher, er, som bekendt, bleven forflyttet til Stockholm, og dog maa jeg sige, at i Stockholm er der vel god Brug, men ikke saa megen Brug for en Generalkonsul som i Göteborg, Nøglen til Vestsveriges udenrigske Omsætning — og paa det Sted, hvor i Virkeligheden den Handel, der berører Danmark, i meget vil dirigeres fra, er en Konsul paa sin Plads, og jeg beder den højtærede Udenrigsminister overveje, hvorvidt det er muligt at skaffe en Generalkonsul udsendt til Göteborg.

Dernæst vil jeg bede den højtærede Minister følge mig over Søen til Amerika. Han vil have set, hvorledes der i Aar har været nedsat en Kommission ovre i De forenede Stater om Subvention til Søfarten, og denne Kommission har afgivet sin Betænkning. Den foreslaar store Subsidier, men ogsaa ny Afgifter paa Skibsfarten, og samtidig dermed foreslaar den, at de Lettelse, som ere komne den danske og hollandske Skibsfart til gode, bortfalde. Jeg tillader mig at opfordre den højtærede Udenrigsminister til — ja, jeg antager, at han forhaabentlig allerede har gjort det — at sætte sig i Bevægelse for eventuelt at værne dette ganske lille Privilegium for vor Skibsfart.

Inden jeg endnu til Slut gør nogle Bemærkninger, ønsker jeg at gøre en Forespørgsel til Formandsstolen. Det, jeg vil sige, vilde jeg gerne have Lov til at sige ud i et uden at blive afbrudt.

Formanden: Kan det ærede Medlem afslutte sit Foredrag paa 5 Minutter?